

d ů v o d ů:

Napadený rozsudek cituje závadná slova a spatřuje v nich skutkovou podstatu zločinu podle § 122 a) tr. zák. a přečinu podle § 303 tr. zák., poněvadž jimi byla snížena a potupena božská bytost Ježíše Krista a bylo zlehčeno učení o neposkrvněném početí Panny Marie. Právem vytýká stížnost rozsudku nejasnost, poněvadž neuvádí, ve které části tohoto projevu shledává skutkovou podstatu zločinu a ve které podstatu pouhého přečinu. Přesného výroku v tomto směru bylo třeba, neboť skutková podstata přečinu podle § 303 tr. zák. jest proti zločinu podle § 122 a) tr. zák. jen rázu podpůrného, jak z výslovného ustanovení § 303 tr. zák. jasně vysvítá; ideální souběh obou těchto deliktů v příčině téhož výroku je proto nemožný, proto musel se soud v souzeném případě vyjádřiti přesně o tom, ve které části projevu spatřuje ten a ve které onen další delikt; vždyť, pokud by týž projev kvalifikoval podle obou zákonných ustanovení, byla by tato kvalifikace mylná. Bezpečné přezkoumání rozsudku při jeho formální vadnosti není možno. Právem namítá dále zmateční stížnost, že rozsudek neobsahuje odůvodnění pro výrok, že obžalovaný jednal v úmyslu zlehčiti Boha. Rozsudek ovšem uvádí, že tento úmysl měl, tento závěr opírá se však jen o úvahu, že obžalovaný nebyl úplně opilý, nýbrž jen podnapilý a že si proto byl vědom, že se jeho výroky dotýkají Božské bytosti Ježíše Krista a že ji snižují a potupují. Leč toto odůvodnění jest vadné, neboť nestačí pro subjektivní stránku tohoto deliktu spáchaného slovy zjištění, že pachatel nebyl úplně spit, nýbrž vyhledává se dále, by též o nespitém pachateli, tedy při rozumu jsoucím bylo zjištěno a odůvodněno, že a proč si dosahu svého projevu byl vědom, a že a proč s ním spojil úmysl, Boha zlehčiti. V tomto směru neobsahuje rozsudek odůvodnění; bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 nov. k. trestnímu řádu uznati, jak se stalo, při čemž se připomíná, že ani subjektivní stránka přečinu podle § 303 tr. zák. není v rozsudku vůbec opodstatněna a že i okolnost, proč bylo použito první sazby § 123 tr. zák., vyžaduje náležitého odůvodnění odpovídajícího předpisu § 270 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3587.

Nejde o porušení předpisů §§ 118, 120, 247, 248 a 252 tr. ř. a o zmatek čís. 3 ani čís. 4 § 281 tr. ř., byl-li při hlavním přeličení přítomen a vypovídal jeden z obou znalců, podávších posudek společný a srovnalý, od něhož se v ničem neuchýlil (druhý znalec nemohl se pro nemoc dostaviti).

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Zm II 148/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 26. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 201 d), 203 tr. zák., zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., zločinem zpronevěry podle

§ 183 a přečiny úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák. a nedostatečného vedení knih podle § 486 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Zmateční stížnost vytýká především, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 3 § 281 tr. ř., že byly postupem nalézacího soudu porušeny předpisy §§ 118, 120, 247, 248 a 252 tr. ř., přehlíží však, že šetření ustanovení §§ 118, 248 a 252 tr. ř. vůbec není zabezpečeno pohrůžkou zmatečnosti rozsudku a z §§ 120 a 247 tr. ř., že to platí právě o oněch jejich předpisech, jichž porušení se vytýká. Nelze se tu tedy dovolávati uplatňovaného důvodu zmatečnosti a zbývá jen posouditi, zda byl obžalovaný zkrácen ve smyslu čís. 4 § 281 tr. ř. na právech obrany, pokud se svými zamítnutými procesními návrhy a námitkami domáhal toho, by postupováno bylo podle oněch předpisů nebo by řízení bylo doplněno. V řízení předběžném byli slyšeni dva znalci účetnictví, kteří podali společný a srovnalý nález a posudek, jež přečísti při hlavním přelíčení bylo v obžalovacím spisuvanrováno. Při prvním hlavním přelíčení byl posudek obou znalců přečten bez odporu obžalovaného. Obhájce obžalovaného, jenž se k posudku tomu vyjádřil v ten smysl, že obžalovaný nebyl vůbec znalci vyslechnut, že jejich posudek nepokládá za správný, protože je s to, by ohledně každého jednotlivého bodu dal jim vysvětlení, kam peníze nebo losy přišly a co bylo jím zapláceno, a že jeho nevina bude dokázána, bude-li mu umožněno prokázati to na základě knih u soudu uložených, — navrhl mimo jiné, by byl obžalovaný sčlen se znalci V-ou a H-em a vyslechnut o každé jednotlivé položce, neboť je s to, by dal potřebné a dostatečné vysvětlení, kam peníze přišly a jak jich bylo použito. Návrhu tomu bylo nalézacím soudem vyhověno. K druhému hlavnímu přelíčení byli oba znalci předvoláni, znalec Ludvík V. však se pro chorobu nedostavil. Znalec H. prohlásil, že posudek i revisi závodu provedl společně se znalcem V-ou, že byli úplně shodni ve svých názorech a že jest zmocněn vypovídati před soudem i jeho jménem, poněvadž znalec V. nemůže podati jiný posudek, než on sám. Obžalovaný vyslovil se proti tomu, by byl slyšen jen jeden znalec a žádal o odročení hlavního přelíčení za tím účelem, by celá věc byla předložena ještě druhému znalci k posouzení. Soud nalézací zamítl tento návrh s odůvodněním, že znalci podali společný posudek také písemně a že znalec H. jest zmocněn učiniti prohlášení i jménem druhého znalce. V průvodním řízení byl pak vyslechnut znalec H., jenž úvodem své výpovědi znovu prohlásil, že jest zmocněn mluvit u soudu i jménem svého nemocného kolegy, s nímž byli vždy úplně stejného názoru na celou věc. Posudek, který přednese, že je jejich společným dílem a názorem, v němž jsou zcela jednotni. Pro rozsáhlost úkolu odvolal se pak znalec na písemný elaborát, z něhož vybral podstatné části, doprovodil je řadou poznámek a odpověděl i na námitky obžalovaného. Zmateční stížnost vytýká v té příčině také s hlediska čís. 4 § 281 tr. ř., že byl přes odpor obžalovaného jen předčítán posudek znalců a že znalecký důkaz nebyl proveden dvěma znalci. Bezdůvodnost oné výtky plyne z vyličeného postupu nalézacího soudu

při hlavním přelíčení, při němž se podle protokolu stěžovatel neohradil proti tomu, že znalec nepřednášel celý posudek doslovně, nýbrž jen reprodukoval podstatné jeho části. § 252 tr. ř. pod čís. 1 výslovně dovoluje, by byl přečten posudek znalecký, nelze-li dosíci osobního dostavení se znalce ze závažných důvodů, zejména také pro jeho nemoc. Připouští-li to zákon pro posudek znalecký vůbec, lze tím méně shledati porušení předpisu zákonného v případě souzeném, kde byl při hlavním přelíčení přítomen a vypovídal alespoň jeden z obou znalců, podávších posudek společný a srovnalý, od něhož se v ničem neuchýlil. Obžalovaný ve stížnosti nedoličuje, že a proč byl zkrácen na právech své obrany nepřítomností znalce druhého a zamítnutím návrhu na jeho osobní výslech. Přihlíží-li se k zásadě předposlední věty § 281 tr. ř., podle níž nemohou býti ve prospěch obžalovaného uplatňovány důvody zmatečnosti podle čís. 2—4 § 281 tr. ř., je-li nepochybně patrné, že porušení formálního předpisu nemohlo působiti na rozhodnutí v neprospěch obžalovaného, jest zjevno, že tím méně lze přiznati zmatečnou stížnosti oprávněnost v naznačeném směru.

Čís. 3588.

Sborovému soudu první stolice náleží odmítnouti zmatečnou stížnost podle § 1 čís. 2 nov. čís. 3/1878, i když nebyla provedena proto, že obžalovaný nebyl poučen o svém právu vyžádati si přidělení zástupce chudých (§ 41 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Zm II 174/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání stížnost obžalovaného do usnesení krajského soudu ve Znojmě ze dne 23. května 1929, jímž byla podle § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 odmítnuta zmatečnou stížnost opovězená obhájcem obžalovaného do rozsudku krajského soudu ze dne 22. března 1929.

Důvody:

Stížnost nepopírá správnost předpokladů, z nichž vycházel sborový soud první stolice při svém usnesení, ani jeho zákonitost. Tvrdí jen, že opovězená zmatečnou stížnost nebyla proto provedena, že obžalovaný nebyl poučen o svém právu vyžádati si přidělení zástupce chudých. Tato okolnost nemůže opodstatniti návrh na zrušení napadeného usnesení, poněvadž se netýká skutečnosti, že zmatečnou stížnost provedena nebyla, kterážto skutečnost nutně musila po zákonu vésti k důsledku vyslovenému napadeným usnesením. Stížnosti nemohlo tedy býti vyhověno.

Čís. 3589.

K rozhodnutí o zahlázení odsouzení jest třeba návrhu osob uvedených v § 9 odst. (2) a (3) zák. čís. 111/1928.

Jsou-li odsouzení, o jejichž zahlázení žádáno, z doby před platností nového zákona čís. 111/1928, jest uvažovati též o tom, zda ohledně odsouzení těch nejsou splněny podmínky zákona čís. 108/1918.